

IBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Coperta: Răzvan Aricescu
Corectura: Issabela Cotelin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VLĂDUȘEL, ILEANA

Dans printre stele / Ileana Vlădușel. - București : Siono Editura,
2023

ISBN 978-630-6509-41-6

821.135.1

Ileana Vlădușel

DANS

printre

STELE

SIONO
EDITURA
București, 2023

LIBRIS

We know
books

CUPRINS

Octav	6
Ana	161
Cei care au plecat	185
În loc de epilog	202

OCTAV

Se întâmplă să atingem inima frântă a celui de lângă noi, fără să realizăm că am făcut asta. Cum știm ce cuvânt anume îi alină sufletul? Îl vezi cum i se înnoadă lacrimile în ochi și atunci te apleci către el cu tot sufletul tău și parcă auzi îngerii suspinând în cerul lor de tristețea celui căzut și îi simți trupul viscolind a neputință. În tâmplă și în inima lui nu mai ticăie speranța, dar peste rana înjunghiată de viață se face crustă pentru simplul fapt că tu ești acolo, să-i dai batista ta pentru lacrima aceea ce a stat atât de multă vreme ascunsă fiindcă nu a fost nimeni să îi înțeleagă curgerea.

Se întâmplă să privim pe fereastra inimii celui de lângă noi și persoana aceea să ne deschidă. Și atunci, în acel moment, ca o alinare pe care nu o mai aștepta, să intre în fiecare celulă din ființa sa curajul și să-și recapete forța.

Se întâmplă ca între cei doi să se creeze inconștient o conexiune, o legătură spirituală, un sentiment de atașament, fără legătură cu gradul de rudenie, cu sângele sau gena. Sentimentul acesta de confort pe care prezența ta i-l dă celui-

lalt e tot ce are nevoie să se ridice. De unde se simțea pierdut și abandonat în fața vieții, dintr-odată începe să vadă și să simtă că există o motivație pentru a merge mai departe. Începe atunci să-și golească sertarele sufletului de toate regretele ce-l ținuseră blocat și să-și ia, în locul lor, hainele albe și frumos parfumate ale speranței.

Uneori, fără nicio explicație logică, în viața noastră vine ceva și toată existența ni se schimbă în bine, de parcă tot ce am făcut până atunci s-a întâmplat tocmai pentru a pregăti această întâlnire. E imposibil de găsit o explicație logică pentru astfel de întâmplări, tot ce avem de făcut e să primim darul pe care ni-l face universul și să ne bucurăm de el. Și această senzație nu e neapărat una de iubire. Poate fi un sentiment de liniște profundă, de prietenie adevărată sau chiar de ură. Pur și simplu, după această întâmplare nu vom mai simți niciodată la fel.

1

Vineri, 7 octombrie. Afară mirosea a pământ spălat de ploaie și a iarbă înmugurită. Vântul legăna ușor ramul acoperit de frunze al micului gutui. În soare, pe lemnul vopsit în culoarea ruginie a băncii, străluceau boabe transparente de lacrimi căzute din cer.

Toți am fost cândva tineri și frumoși, își spuse Ana, înaintând spre bărbatul așezat în scaunul cu

rotile, cu spatele la ea. *A fost o vreme când seva tinereții ne curgea prin vene și sub nicio formă nu ne-am fi imaginat că într-o zi se va sfârși. Timpul acela al tinereții veșnice, timpul acela neasemuit de frumos ni se scurge tuturor printre degete, fără să avem posibilitatea să-l oprim.*

– Bună dimineața!

– În sfârșit, ai venit! Îți place să te lași așteptată!

– Cu mine vorbiți? se miră Ana, înaintând astfel încât să fie văzută de cel care-i vorbise.

De obicei pacienții erau mult mai tăcuți atunci când ieșeau în grădină. Și mai politicoși, în cazul în care aveau dorința și starea necesară să vorbească. Preferau să se bucure de aerul curat și proaspăt și să-și asculte gândurile sau cântecul atât de frumos al păsărilor ascunse prin frunzișul bogat al copacilor ce împodobeau grădina centrului.

– Asta e chestia... Nu mai văd pe nimeni aici. Și am înțeles că tu o să te ocupi de mine. Ocupi... cum sună asta! Adică ce, o să-mi vindec cancerul, ca eu să mă pot întoarce la viața mea dinainte? Te rog să mă ierți, dar mi se pare caraghios, ba de-a dreptul grotesc. Eu știu că nu mai e nimic de făcut, tu știi că nu ai cu ce să mă ajuți, dar iată-ne aici pe amândoi. Probabil tu, pregătită să-mi dai sfaturi despre cum să mor mai frumos.

În timp ce-l asculta, Ana îi privea mâinile care se odihneau cuminiți pe mânerele scaunului cu rotile. Stăteau în continuare unul cu spatele la

celălalt. El nu se putea întoarce, iar ea, luată prin surprindere de abordarea lui, se oprise în loc. Dar mâinile... Mâinile erau frumoase, incredibil de frumoase și de liniștite. Ca și cum ele și vocea celui din scaun nu făceau parte din același trunchi, din același întreg. Ana le privea în timp ce-l asculta. Își făcu curaj și înaintă până când ajunsese cu fața la el. Părea tânăr. Mai tânăr decât vârsta pe care i-o citise în buletinul din fișa de internare. Părul grizonat, tuns scurt, încadra un chip prelung și palid, paliditate generată probabil de boală. Doi ochi întunecați și pătrunzători o priveau fix.

– Ei bine, acum ne și vedem, continuă el cu aceeași voce gravă. Octav. Octav Teodosiu. Muritor. Ana, presupun. Mă așteptam să fii mai în vârstă.

Ana avu impresia că inima i se oprește, că timpul se oprește, ca și cum ceva important tocmai se întâmpla. Bărbatul avea un zâmbet ușor ambiguu când vorbea și ea nu înțelegea încă prea bine ce se întâmpla, nu-i descifra starea de spirit. El era altfel decât era obișnuită, dar fiecare are modul său de a se manifesta, o știa. În orice caz, acest Octav Teodosiu o intimidă. Și asta nu se întâmpla foarte des.

– Ce faci? Mă mai măsoară mult? După cum ți-am spus în prezentare, sunt muritor. Nu mai am mult timp la dispoziție. Aștept să mă binedispui!

Ana îl privea tăcută. Era tras la față. Tras la față, dar îngrijit, bărbierit și pieptănat. *Deci încă nu a renunțat*, își spuse gânditoare. Nu slăbise

foarte mult, nu așa cum văzuse ea la pacienții în același stadiu al bolii. Pacient imuno-deprimat, reușise să citească printre rânduri, cam atât reținuse, celelalte cuvinte fiind greu de descifrat pentru ea, care nu era cadru medical. Eva o găsisese citind fișa și o rugase să-l vadă. *Încearcă, blândețea și răbdarea ta poate vor da rezultate. Are nevoie de cineva!* Dar ce putea să facă ea? Cincizeci și doi de ani nu era o vârstă la care să te aștepți să mori. Cum să faci pe cineva să treacă peste asta? Ce-i poți da tu în plus față de ceea ce medicii cei mai buni nu reușiseră să o facă? Asta auzise, că avea bani, că fuseseră multe încercări ratate cu tot felul de tratamente recunoscute sau experimentale. Din păcate, fără rezultat. Neoplasm bronho-pulmonar cu determinări secundare hepatice. Ana mai citise astfel de diagnostice, deși nu avea un obicei din a citi fișele pacienților și îi trata pe toți ca și cum boala nu ar exista. *Toți merităm*, își spunea ea, tristă, *să fim tratați cu demnitate și cu bunăvoință până în ultima clipă.* Nu dorea ca cel de lângă ea să simtă milă. De prietenie aveau ei nevoie, de un cuvânt cald, de încurajare, de alinare. Dar milă nu, mila nu avea ce să caute aici, cel puțin ea, dacă ar fi fost în locul lor, nu milă și-ar fi dorit.

– Nu cred că ne-am mai întâlnit, auzi iar vocea bărbatului, ironică sau cel puțin așa i s-a părut.

Vocea a reușit să o aducă cu picioarele pe pământ, încă se gândea ce și cum să-i spună. *Cu siguranță, o să fie greu să-l aduc pe o direcție mai bună decât e acum*, își spuse Ana, schițând

un zâmbet. Totuși, i se părea un om bun, cu toate cuvintele lui înțepătoare. Au vorbit mult și multe. El mai mult. Ea, mai puțin. Era o bună ascultătoare. Știa că el are nevoie să se descarce. Din fericire, soarele părea să le țină parte, așternuse pe iarbă o culoare aurie, toată scena aceea cu ei doi, lângă bancă, privită din afară, părea o întâlnire ca oricare alta, un moment absolut normal și banal. Ana îl privea tăcută, zâmbind, cu zâmbetul acela al ei cald, iar el începuse să-i vorbească uitând că se cunoscuseră abia de dimineață. Intuise ea bine, de asta avea el nevoie, să se descarce de tot ce i se întâmpla, să se dezbrace de toate gândurile negre, de toate sentimentele apăsătoare, sarcasmul lui era doar o formă de apărare. Și da, nu milă își dorea. Avea nevoie doar de cineva...

Zilele următoare s-au scurs cu repeziciune. Ana a păstrat în memorie toate cuvintele lui. Sufletește, Octav Teodosiu devenea din ce în ce mai bine.

2

Sâmbătă, 8 octombrie. *E o afurisită de zi de sâmbătă tare bună de plimbare*, își spuse Paul, împingând cu greu roțile căruciorului. Nu mai avea forța necesară, dar nici nu dorea să renunțe sau să le deranjeze pe infirmiere, știa că sunt foarte ocupate cu pacienții care nu se mai puteau ridica din pat. Avea chef să asculte vântul și să-i

simtă răcoarea pe obraz. În plus, prin ușa deschisă de la salon îl văzuse ieșind în grădină pe pacientul cel nou și se bucurase. Se bucurase încă de joi, când îl văzuse în cabinetul asistentelor și înțelesese că venise pentru internare. *În sfârșit, am cu cine să mai scot o vorbă! Cine știe, poate joacă table, dacă nu, poate vrea să-l învăț*, își mai spusese și-și frecase palmele una de alta, parte de bucurie, parte să și le încălzească, în ultimul timp le avea mereu înghețate.

– Îmi pare rău că ne cunoaștem în locul ăsta, dar totuși dă-mi voie să-ți strâng mâna. Eu stau la 2. Sunt singur în salon, e copleșitor să nu ai cu cine să scoți o vorbă, cui să te plângi. Paul. E o afurisită de zi însorită, numai bună de stat în grădină, mai spuse, zâmbind puțin strâmb din cauza slăbiciunii.

Octav îl privi scurt. Nu avea starea necesară pentru discuții despre cancer. Îi ajungea că îl purta în el. Totuși, politețea îl obliga, așa că-i întinse mâna, fără să se prezinte. Celălalt însă nu renunță.

– Tu ești Octav, din câte am auzit, și, vorbind, își împinse scaunul cu roțile mai aproape. O să ne vedem zilnic până când unul dintre noi *va pleca*.

Pe Octav cuvintele îl șocară. Cu câtă ușurință vorbea individul. El încă nu reușea.

– Ce șanse ți-au dat? insistă celălalt. Eu plec în câteva zile, mă duc în Franța să mai încerc ceva.

– Ascultă, îl repezi Octav, am ieșit să respir puțin aer curat, nu prea am chef de discuții...

– Am vrut doar să mă prezint, pe aici nu sunt

mulți în stare să iasă singuri, dar să mai și vorbească. O să vezi ce greu e să rămâi singur, doar cu gândurile tale. În afară de Ana, nu prea avem companion, doar infirmierele când vin să ne aducă mâncarea, asistentele la tratament și doctora la vizită. Caută-mă când o să ai chef, poate facem și-o tablă!

A urmat un moment de tăcere, apoi Octav i-a răspuns, destul de rece.

– Putem vorbi despre cancerule noastre mai târziu, acum nu mă simt în stare. Cum faci, oricum, să vorbești cu atâta ușurință despre asta?

– Știi câți ani am eu? îl întrebă celălalt în loc să-i dea răspunsul la întrebare. Patruzeci și doi. Știi de când mă lupt cu boala? De cinci ani. De cinci ani afurișiți, mai spuse și zâmbi. După toate sedințele alea chinuitoare de chimioterapie și radioterapie, speranța mea de viață a scăzut la minus. Minus ce cifră vrei tu. Așa că, după ce am înjurat toți sfinții, toți popii și toți medicii care insistau să-mi dea speranțe, am decis că e timpul să trăiesc. Nu mai las nicio afurisită de zi netrăită. Iau tot. Nu te uita la mine mirat, continuă văzând privirea lui Octav, știu că par de șaptezeci, cancerul mi-a furat viitorul și tinerețea, dar nu și cheful de viață. Afurisit cancerul ăsta, cum te lovește fără să te anunțe, ca un laș. Așa că în fiecare zi, după tratament, ies aici, în grădină și mă bucur de soare. E sărbătoare când vine Ana și mai stăm la povești. Îmi place că o fac să râdă de fiecare dată, e fată bună, să știi, o să vezi.

– Și de ce mi-ar păsa mie de Ana asta și dacă e

fată bună sau nu?! De ce ar trebui să mă bucure asta?!

– Ascultă, nu prea poți să faci mare lucru aici, în afară de citit, televizor și ieșirile în grădină. O să înțelegi curând ce mult contează cineva cu care să poți să stai de vorbă, despre orice. Când o să stai noapți întregi cu ochii în tavan încercând să-ți alungi gândurile, o să aștepți cu nerăbdare diminețile astea în grădină.

– Uite ce e, o lăsă Octav mai moale. Nu vreau să-ți par vreun arogant sau necioplit, dar abia joi am ajuns aici și încă nu m-am împăcat cu gândul că...

– Afurisita asta de boală! Stai liniștit, bărbate, îl întrerupse Paul binevoitor, nu m-ai supărat cu nimic. Nu mă mai supără nimic de când cu boala. Când o să ai chef să vorbim, strigă, eu sunt disponibil. Eu am tot timpul pe care mi l-a lăsat afurisita asta. Te las acum, mai spuse el și, cu mâinile pe roțile scaunului, schimbă direcția de mers. Afurisită zi însorită, mai spuse în șoaptă în timp ce se îndepărta.

Din umbră, Ana asistase tăcută la discuția lor. Își dorea ca cei doi să se apropie, chiar dacă nu aveau la dispoziție decât scurt timp, asta însemnând poate, zile, în cel mai fericit caz, săptămâni. Înțelegea bine că Octav Teodosiu avea acum, mai mult decât orice, nevoie de liniște. Mai ales de liniștea asta dată de foșnetul frunzelor, de cântecul păsărilor, de lumina soarelui strecurându-se printre ramurile salciei. Avea nevoie de spiritul naturii, să-l scoată din starea de